

Nicolae BADIU

Ziceri gazetărești

- Starea vremurilor în Argeș și Muscel
- Cocosul galic de pe gardul Colibasilor

(publicistica)

Editura EuroPress Pitești
2003

Ziceri gazetărești Autor: Nicolae BADIU

EuroPress Pitești - 2003

EDIT PRESS IMAGE srl Pitești

B-dul Nicolae Bălcescu, Nr. 106 (Complex JOHN, Etaj II),
Pitești, 0300, Județul Argeș, ROMÂNIA
Tel./Fax: 0248 288 787; Connex: 0722 482 809
e-mail: epi@geostar.ro

Corectură:

Adrian OLTEANU, Mihai FERARU

Tipar:

S.C. TIPARG S.A. Pitești

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BADIU, NICOLAE

Ziceri gazetărești: starea vremurilor în Argeș și Muscel/
Nicolae Badiu - Pitești: EuroPress, 2003
ISBN 973-85463-7-0

821.135.1-92

Copyright © Editura EuroPress Pitești

Motto

Dorința de a răspândi opiniile pe care le considerăm că sunt întru propășirea noastră este atât de adânc înrădăcinată, încât pușini dintre noi pot scăpa de înrâurirea ei.

(S.Butler)

Cuvantul autorului:

Vă invit să parcurgeți un mozaic publicistic, cu fragmente de istorie locală

După 1989, am dat și eu buzna prin tiparele presei debutând în Argeșul liber. La foarte scurt timp a apărut primul săptămânal postdecembrist al Argeșului, publicația CONCRET, sub coordonarea redacțională a talentatului Adrian Danciu, de formație cibernetician dar cu abilități reale de gazetar. Am scris alături de Adrian Danciu, aproape în fiecare săptămână. Rubrica "starea vremurilor" a avut cel mai mare succes. La capitolul STAREA VREMURILOR din această carte veți descoperi câteva dintre eseurile scrise în anii 1991-1993. Tot în această perioadă am publicat și la ziarul IMPOSIBIL editat sub patronatul poetului Dan Ioan PANPOIU cu redactor șef June Ghiocel. Am reținut pentru capitolul STAREA VREMURILOR câteva tablete.

Am reținut o serie de articole publicate în perioada 1995-1996 pentru capitolul GENA DE MUSCELEAN. E vorba de apariții în publicația musceleană EVENIMENTUL MUSCELEAN, pe care am croit-o sub patronajul omului de afaceri Paul Vișan, în mai 1995, asigurându-i coordonarea până la sfârșitul anului 1996. Am revenit cu editoriale în vara anului 2003. Dintre acestea am reținut câteva pe care le-am așezat la capitolul GENA DE MUSCELEAN sau la capitolul ZIC, NU DAU CU PARU'. Cele mai multe editoriale așezate la acest capitol, au văzut lumina tiparului în publicația PULSUL, care "a bătut" în Argeș și Muscel din primăvara lui 1998 până în ultima săptămână a anului 2000. Editorul acestei publicații a fost Nicolae Gache, un om de afaceri foarte sufletist. Subsemnatul a asigurat directoratul PULSULUI pe toată perioada sa de existență. Tot în PULSUL au apărut și articolele care au surprins evenimentele din perioada privatizării uzinei DACIA. Această serie de articole, care stă mărturie măsurii în care a

fost pronosticat corect sau incorect viitorul pe termen scurt și mediu al DACIEI sub patronajul RENAULT a fost grupată sub denumirea de COCOȘUL GALIC DE PE GARDUL COLIBĂȘILOR.

Pe lângă GENA DE MUSCELEAN, am așezat și câteva amintiri despre legendarul VITOR NAGHI, care și-a legat numele de uzina ARO. Articole au fost scrise în anul 1998 și au apărut în publicația PULSUL.

Capitolul SCANDALUL E.E.I.-LUMINI și UMBRE reprezintă o etapă specială care aparține anului 1996, articolele fiind selexcate din ziarul EVENIMENTUL MUSCELEAN. A fost o perioadă aparte pentru ARO, când niște americani s-au bătut pentru un contract care părea de excepție pentru uzina musceleană. Scandalul E.E.I. reprezintă fără îndoială un moment istoric, demn de analizat, la ARO.

La final, pentru că am revenit cu genul editorialelor "Zic, nu dau parul" pe post de director la cotidianul Argeșean ZIARUL DE AZI, am reținut dintre acestea câteva, precizând că e vorba de articole datate 2003, mai iunie.

Recapitulând, cartea de față, este o culegere de materiale publicistice, scrise în majoritatea lor, la sfârșitul secolului trecut, înaintea mileniului pe care îl parcurgem, într-o perioadă în care, tot românul s-a dovedit a avea pe lângă patima poeziei și pe cea a gazetăriei. Am făcut această remarcă pentru a sublinia în mod cinstit modestia mea și pentru a preveni pe toți cârcotașii din lume și mai ales pe cei care îmi sunt prieteni, că nu am pretenția de a fi excelat în genul gazetăresc cu "zicerile" culese în prezenta carte. Dar și la "zicerile gazetărești" care s-au dovedit a avea valabilitate în timp, contrazicând afirmația generică potrivit căreia ziarul trăiește doar o zi. Câteva dintre "zicerile" cuprinse în această carte trăiesc încă, iar altele sunt așezate pe post de fragmente de istorie locală. Nu am datat expres fiecare articol pentru a încerca să forțez nemurirea sa.

Vă propun, oameni buni, un mozaic publicistic local, care s-ar putea să fie util politicianilor și, de ce nu, viitorilor jurnaliști, s-ar putea să placă cetățenilor români de pretutindeni, s-ar putea să prezinte interes pentru cine cunoaște uzina ARO și s-ar putea să atragă pe cei care au fost sau sunt legați de DACIA. S-ar putea.

Nicolae BADIU

Doamna Preoteasa, învățătoarea mea

În vara anului 2002, am vizitat-o pe doamna Alexandrina Preoteasa, o femeie de mare ispravă, care a format multe generații de elevi, a modelat talente și a crescut caractere, fiind cea mai bună învățătoare din lume, pentru că a fost și învățătoarea mea. Am crezut că această carte de publicistică va vedea lumina tiparului la sfârșitul anului trecut. Și am dorit ca primele pagini să fie dedicate învățătoarei mele. Fac acest lucru cu mare bucurie, păstrând vorbele doamnei Alexandrina Preoteasa, din vara anului trecut.

“- Îmi plăcea să învăț. Mergeam cu sora mea la școală. Învățătoarea ei, văzând că pricep repede și chiar mai bine decât sora mea, i-a spus tatălui meu să-mi ia o dispensă de la Minister, pentru a mă înscrie în catalog. Astfel, am început școală la cinci ani, terminând clasa I, cu premiul I. Dar, a început războiul, și tata nu a vrut să mă mai lase la școală. După ce am făcut 7 clase primare, tata ne-a dus la liceu, la Pitești, atât pe mine, cât și pe sora mea. Am reușit amândouă, dar fără loc. Numai eu am mers în acel an la liceu, având medie mai mare și aprobare de la Minister.

După absolvirea școlii Normale „Elena Doamna” din București, în 1950, Ministerul m-a repartizat la Pucheni, în Muscel; pe atunci era județul Muscel. Am stat acolo până în 1961, când m-am transferat, împreună cu soțul meu, care era tot învățător, la Berevoiești. Acolo, am funcționat pe post de profesor de științe naturale și agricultură, după patru ani, în 1965, venind aici, la școala nr. 1, unde am găsit-o, pe post de director, pe doamna Ȃerb. Anterior, directorul școlii fusese domnul Bratu. După doamna Ȃerb, director de școală a fost doamna Maria Bulacu, noi îi spuneam „Buiculița”, apoi, timp de patru ani, doamna Angela Hagi, după care, doamna Bulacu a revenit la conducerea școlii.”

Așa a început depănarea amintirilor, distinsa doamnă Alexandrina Preoteasa.

Pași prin culoarele timpului

Următoarele amintiri se referă la un episod mai puțin plăcut, generat, ca de obicei în activitatea de învățământ, de către un inspector școlar... Special am reținut acest fragment dureros pentru învățătoarea mea, pentru a vedea ce suferință de lungă durată poate provoca o nedreptate, ca multe altele, ce se mai petrec din nefericire în acest sistem delicat, numit învățământ.

“- Nu am mai fost pe la școală. M-a dezgustat atitudinea unui inspector, care a vrut să aducă în locul meu o altă învățătoare. Când am ieșit la pensie, seria mea de copii trecea în clasa a III-a. Vroiam să-i duc până la capăt pe acești copii din ultima serie pe care am avut-o înainte de pensionare. Obținusem și aprobarea din partea inspectorului general școlar de la Pitești, d-na Nicolaescu... sau Nicolescu.

Deși îmi doream să mai rămân în învățământ și aveam și aprobarea necesară, s-a găsit cineva care să îmi pună piedici.

Un inspector i-a cerut doamnei Bulacu să-mi facă dosar (era înainte de Revoluție), avea el pe cineva de aranjat și de adus în locul meu. Aud că și acum mai sunt asemenea proceduri.

Eu aș fi vrut să lucrez în continuare, deoarece la pensionare se luau în calcul ultimii cinci ani și aș fi putut avea o pensie mai bună, dar, în acel an, zece învățătoare au rămas fără post, între care o foarte bună prietenă a mea, Reta, soția profesorului Bercu (am fost cu ea în turneu, în Polonia, făcea parte din grupul vocal), precum și Geta Moise, aflată și ea în grupul nostru de prietene, căreia i se restructurase postul de la Bughea. După mai multe restructurări, Geta ajunsese la școala de handicapați, de lângă „Dinicu Golescu”. Angela Hagi mi-a vorbit despre ea, despre Reta și altele în situația lor, întrebându-mă ce am de gând să fac. Soțul meu spunea că ele, săturându-se de răutățile de la Casa de Cultură, ieșiseră din învățământ la cerere. Dar el nu dorea ca eu să mai stau încă doi ani să lucrez, ci să mă pensioneze, de multe ori dându-mi drept exemplu fetele care rămăseseră fără post și, deci, fără vreun mijloc de asigurare a existenței. Îmi înaintase și dosarul de pensionare, dar trebuia să fac eu cererea.

Un oarecare Vidroiu, de la Casa Pensiilor, îmi tot trimitea scrisori, aproape săptămânal, prin care îmi solicita acordul pentru pensionare și prezentarea la sediu în vederea completării cererii și semnării dosarului.

Am luat hotărârea că voi merge să semnez dosarul, dacă doamna inspector mă asigură că Reta Bercu sau Geta Moise prind postul meu. Știu că la ședința de numire pe posturile vacante, care a avut loc la școala Pedagogică, doamna inspector a venit personal la Câmpulung, pentru a interveni în acest sens, propunându-le „tovarășilor”, prezenți la întrunire, ca alegerea posturilor să se facă în ordinea vechimii în muncă. Printre învățătoare se afla una mai în vârstă decât cele pe care le preferam eu, dar aceasta a cerut școala nr. 7. În ordinea propusă

de doamna inspector, a urmat prietena noastră, Geta Moise, care a cerut, dacă se poate, deoarece știa că eu obținusem aprobarea de a rămâne în continuare, postul de la școala nr. 1. Peti, inspectorul care, cu siguranță dorea să-i aducă pe cineva, a spus că postul de la școala nr. 1 este ocupat, însă doamna inspector general l-a apostrofat, amintindu-i de discuția de la Inspectorat, referitoare la decizia de a lăsa cadrele să-și aleagă posturile în ordinea vechimii. Astfel, Geta a solicitat din nou postul de la școala nr. 1. Angela Hagi m-a sunat în acea zi și mi-a spus că Geta a obținut postul meu. M-am bucurat pentru ea, iar a doua zi, cred că era 11 septembrie, am mers și am semnat dosarul de pensionare. Pe 5 octombrie 1987, am primit prima pensie. "

Pasiuni de-o viață !

Doamna Alexandrina Preoteasa, fire sensibilă, de artist, s-a remarcat ca membru de bază al Ansamblului folcloric CARPAȚI, cu care a cunoscut multe performanțe și satisfacții.

"- În 1977 am fost în Franța, în turneu cu Ansamblul folcloric „Carpați”. Am fost și la cor, de fapt era un grup folcloric coral, care făcea parte din Ansamblu. În total eram vreo 49 de persoane. Ansamblul nostru a fost singurul invitat cu 10 zile înainte de festival, pentru a prezenta zilnic câte două spectacole, prin diferite orașe și centre comerciale. Făceam, cum s-ar spune, un fel de publicitate pentru festival. De altfel, noi am fost și cântăreții festivalului, care s-a numit „Oameni de la munte”.

După succesul raportat, am plecat în turneu în Belgia.

Am făcut și dans popular, eu fiind cea care a înființat Formația de dansuri de la Puchenii, unde m-am și căsătorit. Instructor de dans, aici, a fost Leonte Socaciu de la București. Din când în când mai venea și Dorin Oancea.

În 1969, Ansamblul a făcut un turneu în Cehoslovacia, au urmat Olanda și Belgia, în 1970, Belgia și Franța, în 1972 (Iustin și Mihaela au fost și ei în acest turneu), Belgia, în 1974, Franța și Belgia, în 1976 (când am fost și eu), Polonia, în 1978.

Tot la Pucheni, am avut și o formație de buciumași. Populația zonei se ocupa mai mult cu creșterea oilor și cu muncile la pădure. Oamenii pricepuși, buciumașii își construiau singuri buciumele, din lemn de paltin; dar selectau numai anumite crengi, făceau scobituri în ele, după care instrumentele realizate erau înfășurate în coajă de cireș.

Ni se dusese vestea, deoarece la începuturile televiziunii, Televiziunea Română a invitat formațiile noastre să evolueze în direct."

Pasiunea pentru folclor a fost împărtășită elevilor, dar uneori au existat și piedici. Întrebată ce s-a mai întâmplat cu formația de dansuri populare a acoliilor generale nr. 1, doamna învățătoare mi-a spus:

"- Formația de dansuri nu a mai activat mult timp. Am dus până la capăt generația voastră, iar la puțină vreme, îmi amintesc că, după un spectacol pe care l-am dat în Parcul „Kretzulescu”, președintele... a afirmat că toți banii Comitetului de părinți îi mancam eu ! Într-adevăr, le mai luam copiilor câte o prăjitură, câte un suc, dar adevărul era cu totul altul... Dar majoritatea banilor mi-i mănâncă lăutarul, mi-a mai spus președintele. Aveam un acordeonist în formație, pe care mi-l angajase chiar soțul meu. Eu m-am supărat atunci. L-am spus doamnei directoare că nu pot să mă apuc și de cântat. Făcusem - la scoala Normală - cursuri de vioară, mă pricepeam să cânt câteva melodii, pe note, dar nu să interpretez cântece lăutărești. Atunci mi s-a spus clar că, nu mi se vor mai da bani de la Comitetul de părinți, de unde, de altfel, veneau toți banii necesari desfășurării activităților noastre. Uneori, mai plăteam și eu !"

"- Dintre cei care au fost în formație, am revăzut-o pe Elena Coman, noi îi spuneam Lenuș. Este ingineră la Institutul de Reactori Nucleari din Pitești. Am întâlnit-o la înmormântarea nașei sale, care, de fapt, era cuscra mea. L-am mai întâlnit, cu altă ocazie, pe Dan Petolea, nu știu dacă îți amintești de el... a fost din altă serie, cred că din cea cu Lorin Smărăndoiu, oricum, copiii mai mici decât tine și decât Costică Ivan.

Cele mai bune momente erau acelea în care dădeam spectacole, foarte multe spectacole. Mă bucur că îți amintești că vă pregăteam foarte bine. Vă îmbrăcam cu ȋhări, cu ie, mă ocupam de tot ce trebuia pentru ca reprezentațiile să iasă bine."

Am avut copii buni !

Adevărata comoară a unei învățătoare o reprezintă rezultatele copiilor educați de domnia sa. La acest capitol și-a spus cuvântul dăruirea de care a dat dovadă, dragostea și priceperea cu care și-a apropiat elevii cărora le-a format pașii spre viitor. Doamna Preoteasa are cu ce se lăuda.

"- Din generația ta s-au realizat profesional, destul de bine, Năstase, care este doctor, Dumitrescu, un bun inginer, Adriana Strafaloea, medic la Craiova, Titi Iordache, Steliana Velcea, Georgel Voicu. Din alte serii ar fi Mihaela, fata doctorului Herezeu, este și ea medic, în București, Lorin Smărăndoiu, consilier local, Dănuș Iosifescu, doctor, Sorin Mogoșan, inginer (este în Belgia, unde s-a și căsătorit), Florin Chelu, inginer, Gabriela Chelu, Costică Ivan, consilier local, Dan Petolea, inginer, în Germania, Dan Cojanu, medic, este în America, Daniela Dop, ingineră, la Târgoviște. Cam atâtia ar fi, ca să spun așa, premianșii de care îmi amintesc eu. Am auzit că acum se dau premii, după alte criterii, calificative. În timpul meu, la

clasele I-IV, nu era numai un singur premiant, sau un singur premiu, deși eram, cândva, la țară, într-o zonă submontană.”

Unii au mai plecat...

“- Moș Diaconu nu mai trăiește, domnul Ionel Bratu, profesor de geografie, domnul Nicolae Oancea, doamna Brătulescu, doamna Teodorov, soții Marta, profesori amândoi, de asemenea, nu mai sunt printre noi. Doamna Klein, are 72 de ani, la 70 de ani a făcut operație pe inimă, deși, de inimă se văita încă de când erai tu la școală (*Notă:* Din păcate, la câteva luni după acest interviu, doamna Klein a plecat dintre noi, lăsând multă durere în sufletele celor care au cunoscut-o). Doamna Florica Mărcușanu mai trăiește, are doi băieți, unul lucrează la Uzină, iar celălalt este în Franța. Mai are și două fete, dintre care una este medic. Ana s'erb se apropie de suta de ani. Domnul Bulacu a murit acum un an, dar doamna Bulacu trăiește încă, locuiește lângă Biserica s'ubești. Trăiește și doamna Hagi, ea este cea care i-a avut ca elevi pe Scheau și pe Radu Gădilupă ! Când am intrat eu în învățământ, Angela Hagi a luat clasa a IV-a, iar eu, clasa a II-a. Angela, când a vrut să ia clasa I, nu au mai fost copii, eu am împărțit clasa, de 45 de copii, cu doamna s'erb. De atunci, au fost numai serii numeroase, cu 42, 45 și 47 de copii; într-o serie am avut chiar 49 de copii. Am preluat, la un moment dat, o clasă a III-a, clasa învățătoarei Brătulescu, care i-a avut ca elev pe Bil .(*Notă:* Este vorba despre cunoscutul om de afaceri și de fotbal Constantin Popescu) ”

„In memoriam Mișu Preoteasa”

Fără îndoială că cea mai dragă amintire a doamnei Preoteasa este cel care i-a fost soț, regretatul Mișu Preoteasa, fost director

al Casei de Cultură a orașului Câmpulung, remarcabil om de cultură muscelean.

“- Când ne-am transferat de la Pucheni, eu și soțul meu am găsit la Primărie un consilier foarte îndrăgostit de munca culturală. Cunoștea acțiunile pe care le-am desfășurat, drept pentru care ne-a propus să ne ocupăm și la Berevoiești de realizarea unor formații. Astfel, am realizat un Ansamblu de dansuri, compus din mai multe formații, pe generații: copii de clasa I, de clasa a III-a, clasele V-III, tineret, și bătrâni. Cu acest Ansamblu, care număra aproape 90 de persoane, am făcut numeroase turnee și am câștigat majoritatea concursurilor la care am participat.

Am fost plăcut impresionată atunci când m-a căutat directorul de la Căminul de Cultură din Berevoiești. Amintindu-și că se împlineau 40 de ani de la înființarea Ansamblului de dansuri, mi-a spus că dorește să facă un Festival, „Sârba de la Berevoiești” - in memoriam Mișu Preoteasa. La Festival au participat mai multe ansambluri din județ și din țară, prilej cu care s-a reunit și Ansamblul nostru, majoritatea membrilor săi fiind prezenți la manifestare. Au fost oferite diplome, precum și plachete, care aveau inserată fotografia soțului meu. Am trăit momente deosebit de emoționante, mai ales că, personalitățile culturale ale județului Argeș au hotărât ca, de atunci, Ansamblul folcloric al Căminului Cultural de la Berevoiești să poarte numele de Mișu Preoteasa. ”

Acestea sunt câteva din amintirile culese de la doamna Alexandrina Preoteasa

- Săru' mâna, doamna învățătoare!

Zic, nu dau cu paru'

Editorialul trădează strategia redacțională a unei publicații. Supratitlul ales, generic, pentru editorialele pe care îmi pun semnătura, subliniază, mai degrabă, o stare sau alta de spirit a mea.

Că, uneori, „zicerea” doare mai tare ca parul, asta e o altă chestiune supusă analizei în acest vast capitol, pe care-l propun celor interesați, ca studiu de caz...

Balustrada de la scara valorilor - un tobogan ce-^oi a^oteaptă clienții

Trec anotimpurile peste munții ^oi văile carpato -dunărene precipitând păturile de sub care ni se văd picioarele de-atâta-ntins. Ne-ntindem sub soarele ce rânje^ote la româna^oi prin strungăreașă transhumanșei legendare. ^ai ne rămân picioarele descoperite. Sau capul. ^ai norii ne dau târcoale. Ne a^oezăm la rând să prindem un loc pe scara valorilor. Ne ținem de balustrada transformată în tobogan de năstru^onicii cocoșăși înainte de vreme pe treptele de sus. Cu josu-n sus. De-și vine să arunci umbrela, că nu se mai crăcesc odată norii, ca să plouă !

Valorile se a^oează ca-n urna din care se extrag bilele cântigătoare la „^oase din patru^o-nouă”... ^ai cerul ține de ^oase. Să nu se rupă scara, că Doamne, prea mulți s-au cocoșat pe ea, a^oa... în dorul lelii, fără adresă, fără bilet, fără viză... Fără... cuvinte.

^ai balustrada î^oi a^oteaptă clienții. Dați-vă drumul pe tobogan că se rupe scara, fraților !

Grija de a produce ceva în timpul serviciului la Stat

Sărăcia ne-a cuprins ca o molimă. Privim câpărași pe capra pusă-n gardul vecinului la agoniseala din orgada sa. Ni se pare bogat! Ne dăm cu părerea: „Ăsta a furat toată viața lui!” Nici nu ne poate trece prin minte că a muncit. Munca e pentru tractoare. „Cine-i hanic ăi muncește are tot ce vrea / Cine-i leneș ăi chiulește are tot ața!” Asta-i cheia succesului la români?

Dar să mă abat un pic de la filozofii mărunte ăi să intru într-un subiect concret. Întreprinderile de stat, ăi mă refer în primul rând la cele din județul nostru, sunt tixite de „oameni ai muncii” care n-au decât trei griji pe zi. Una: să apuce să intre pe poarta uzinei până-n ora 7. A doua: să-ăi ponteze fița la terminarea schimbului. A treia: „să producă ceva”, adică să nu plece cu mâna goală din uzină. Dacă o întreprindere de stat ar ține acasă, pe salariu, 5-10% dintre angajații săi poate că ar avea mai mult de câștigat la profit. S-ar scăpa de neajunsurile grijei a treia amintită mai sus. O grijă în minus pentru uzină, o grijă în plus pentru cel lăsat liber, să se apuce de muncă.

La muncă !

Leșirea la rampă a președintelui Constantinescu în Canada reprezintă un moment de vârf al istoriei postdecembriste. Mașina economiei românești nu funcționează, dar nici nu putem sta cu ea pe butuci în așteptarea unor mecanici depanatori de import, ața la nesfârșit. În primul rând trebuie rezolvată problema cu alimentarea. De-o juma' de secol, în loc să alimentăm motorul, alimentăm claxonul. Boală veche, dar nu incurabilă. Apoi, ca orice motor, pentru a putea fi pus în mișcare, în camera de ardere trebuie să apară o scântie. Președintele cred că a reușit să curețe bujiile ancrasate ale politicii românești. Acest fapt este extraordinar. Curajul de a comunica „verde-n față” cu Vestul nu reprezintă nici un risc. Mai mult decât atât, acest fapt ar putea declanșa scântia mult necesară românilor. Noi nu ne putem aduna decât în momente critice. Istoria a demonstrat acest lucru. Românul, când e la ananghie, se mișcă. Din nefericire, de obicei avem tendința de a ne mișca înapoi. Starea de angoasă trebuie însă transformată în starea de optimism. Altfel putem pieri. Politicul trebuie dat la spălat, călcat ăi apretat. Apoi, o vreme, să-l punem în ăfonier să nu mai fie lăsat pe mâna oricui. Pare imposibil de realizat acest lucru, dar altă ănsă nu avem. Putem schimba președinți la infinit. Poate să vină ăi Clinton la Cotroceni ăi tot degeaba. Poporul are nevoie de altceva pentru a-ăi reveni. Nu-i suficient să ne ia somnul la închiderea programului TVR pe versuri de „Deșteaptă-te române”. Pentru deșteptare avem nevoie de o scântie. ăi pornim mașina. La muncă !

„Hora Unirii” se cântă între ghilimele

La recepția oferită de un ziar se strâng toți capii politici ai zonei în care bate... tiparul publicației respective. Când e vorba de un ziar național, să te ții! Se adună la un loc toți președinții... în viață. Vine primul ministru, vin miniștrii, vin oameni de afaceri. Un moment excelent de destindere în care se pot schimba opinii sau sfaturi între cei de la putere și cei din opoziție. La o astfel de recepție poți veni cu familia. Nevestele celor de stânga pot schimba rețete de bucate cu nevestele celor de dreapta. Copiii politicienilor pot juca leapă cu cei ai oamenilor de afaceri. Exemplele pot continua și mai în glumă, și mai în serios.

Prezent la recepția organizată de ziarul „Adevărul”, cu prilejul tipăririi numărului 2500, am constatat că genul de invitații la care am făcut referire mai înainte nu au întreprins nimic din cele la care am visat. Bine, nu mă așteptam ca președintele Constantinescu să cheme un taraf de lăutari și să comande o sârbă pe care să o conducă, iar ex-președintele Iliescu să-l ajute și „să-i țină coada”. Nu mi-a trecut prin cap nici să-l văd pe ex-premierul Petre Roman intrând într-o periniță alături de premierul Radu Vasile, căruia să-i sufle toate ospătățile încinse în horă, fluturând în mână batiste inscripționate bilingv.

N-am visat în nici un caz la vreun tangou cerut de senatorul

Vadim, care apoi s-o plimbe, doi pași la stânga - unul la dreapta, pe doamna Zoe Petre, iar aceasta să-i ștească la ureche senatorului versuri din Petofi Sandor. De fapt, cele două personalități citate mai sus nici n-au fost prezente la recepția de la Palatul Elisabeta. Dar au fost altele.

În pofida eforturilor făcute de ziariștii gazdă, personalitățile politice prezente, cele de care depinde soarta României la această oră, nu au știut să profite de momentul minunat. Dezamăgire. Ei ar fi putut veni împreună cu familiile. Și-ar fi putut împrieteni copiii. Ar fi putut face poze împreună. Ar fi aflat unii de la alții că vor același lucru. Vor ca România să intre în normalitate. Vor acest lucru? Poate că da, dar în mod sigur nu știu cum să o facă. Ei sunt reci, distanși între ei și apropiați teatral doar de ziariști. Se vaită că le sunt vâdate greșelile, dar nu realizează cât de simplu ar fi să scape de această paradigmă a unei părți a presei românești. Cât de natural este comportamentul lor? De ce le este unora jenă să se privească în ochi? „Hora Unirii” se cântă între ghilimele! Asta-i situația.

Mai e mult până departe... și înfiorător de puțin până la prăpastie.

Urgent în sala de operații

„Comuniști”, pe care îi pun din start în ghilimele, pentru că ei n-au existat decât în cărți, au definit familia drept „celula de bază a societății”. O definiție pe care o consider extrem de importantă și care reflectă realitatea. Aadar, societatea este un organism care trăiește prin vigoarea celulelor sale.

Priviți cu atenție familiile vecine sau prietene. Pe care le cunoașteți. Familia Popescu e de doftă. Din tată în fiu toți au fost bogăți, muncitori, bine educați. Nu știu exact de la a căta generație a început să le meargă bine, dar observăm că această familie își pierde din faimă prin copiii care au luat-o razna. Au vândut tot. Au pierdut banii aiurea. Niște ratați. S-a dus dracu' totul. Vor mai trece trei-patru sau zeci de generații până să se mai refacă. Familia Popescu nu mai e ce a fost. Doar numele a rămas de ea.

Priviți acum la familia Ionescu. Neam de alcoolici. Niște prăpădiți de părinți. Din tată în fiu, un neam de sărăntoci. Dar lonești de azi și-au cumpărat pământ. Au construit o casă. Au mașini. Doi frați doctori. Unul e director mare la o firmă privată. Lonești nu mai sunt ce-au fost. De această situație vor profita de acum încolo multe generații ale loneștilor.

și totuși e posibilă o vreme când un pui de lonești va arunca

toată moștenirea pe apa Sâmbetei. Iar puiul puiului de lonești va încerca să refacă imaginea familiei. și poate chiar va reuși. Sau nu.

România, văzută ca un „en gros” de familii, nu este altceva decât o mare familie. Familia românească. Cum arată familia de azi a românilor? Jalnic, bineînțeles. Sărăcie, dezorganizare, imoralitate și anarhie. Am ajuns să ne fie rușine că suntem români. Fiecare are câte un exemplu concret la îndemână.

Am și eu o mulțime de exemple, dar îmi vine în minte unul pe care l-am trăit pe propria-mi piele. Anul trecut, în toamnă, am avut oansa de a mă afla în Sala Sporturilor din Brno - Cehia, acolo unde se desfășura Campionatul European de volei. Venisem să văd echipa României, în al cărei lot era și o sportivă de-a noastră, de la Pitești. Eram împreună cu un coleg de serviciu. În sală eram doar doi români pe post de suporteri. Echipa noastră juca cu cea a gazdelor, Cehia. În ultimul rând al sălii erau amplasate cabinele TV. Unul dintre crainicii sportivi ținea un steag tricolor pe post de fular. M-am apropiat de el și l-am întrebat: „Ești de la Televiziunea română?” Mi-a răspuns „No”. Colegul meu a mers și el la acest crainic și l-a întrebat, de această dată, în engleză de la ce televiziune este. Abia în acest fel l-am determinat pe individul cu pricina să recunoască faptul că e român !!! l-am luat steagul și l-am fluturat în timpul meciului. După meci i-am dat steagul înapoi, fapt pe care îl regret și acum. Asta-i familia noastră de români !

Câte generații vor mai trebui să treacă pentru ca „celula” organismului societății românești să se revigoreze ?

Încercați să repriviți la nivel micro această stare a națiunii. Priviți-vă în oglindă. Priviți la cei din jur. Familiile sunt în continuă dezintegrare. Alimentația „spirituală” se rezumă la ătirile despre violuri, crime și tâlhării, la telenovelele în care curvăsăria este subiect principal de intrigă, la filmele sexi sau

porno (chiar, care-o fi granița între sexi și porno ?) și a^oa mai departe...

Alimentația „materială” este din ce în ce mai săracă și de mai proastă calitate ! „Celula de bază a societății” este atinsă de un virus. Boala este cumplită. Organismul, cu celulele afectate de boală, este în stare gravă, pe patul din sala de reanimare. Dar, atenție ! Înainte de operație ! Operația nu a fost făcută. ^ai continuăm să ne târâm între viață și moarte, cu o mască de oxigen pe nas - și asta de împrumut.

Nu am respectat nici regimul „alimentar” ce s-ar fi impus și nu am respectat nici medicamentația necesară.

Numai „cușitul” ne mai salvează de la deces !

Urgent, în sala de operație ! Asta-i ultima salvare.

Păcate naționale

Constituția României, coaptă în vatra încinsă de Antonie Iorgovan, nu poate fi digerată de burțile în care mașele chiorăie bilingv...

Nu-i bai! Căruța U.D.M.R.-ului este trasă de caii-putere ai vremurilor. Asta-i beleaua! Pentru că vremurile sunt tulburi și se dă cu oi^otea-n gard exact când și-e lumea mai dragă. De dragul europenizării suntem gata să ne dăm jos pantalonii și să ne prindem într-o „congă” mică pe mioriticele versuri „Două sute Cod Penal/Liberare-n sex anal”...

De focul europenizării - fără frontiere - punem de-un lapte gros cu U.D.M.R.-ul în gardul Ardealului și Coaliția pe post de capră. Sare opoziția și zice: „Lapte gros !”. U.D.M.R.-ul strigă: „IGHEN”. Adică e groasă, fraților, dar e și bilingvă. E constituția CONSTITUȚIONALĂ ? Aceasta-i întrebarea !

Cine oare, cine oare - vorba cântecului cu maica-mare, e în stare să răspundă la această întrebare ?

Regele Mihai ? Nu, că-i om bătrân și nu se poate concentra în două limbi republicane.

Laszlo Tökes ? Nu, că-i neam de dac și pui de drac. Are limba crestată. L-a mu^ocat o rucăreancă în timpul unei spovedanii de rit neortodox și nu se mai poate concentra decât bilingv.

Ion Diaconescu ? Nu, că-i în vârstă. ^ai-n plus, nu-i nici măcar la vârsta întrebărilor. E la vârsta declarațiilor...

Antonie Iorgovan ? Aoleo, pe-asta l-ar mânca monarhi^otii, pe burta goală ! Gula^o l-ar face U.D.M.R.-i^otii !

Mama ei de Constituție ! Unde-i tac-su să-l halim ?

^aase ! Vine Regele !

Insolație

Pe vremurile de „centralism democratic” românii erau uniform distribuiți pe timpul vacanțelor de vară, pe litoral. La mare se formau cele mai corecte eșantioane de români, numai bune pentru institute de sondare a opiniei publice. Mă refer la categorii socio- profesionale, la vârste și naționalități. Dacă erai, de exemplu, din Caracal și nu călcaseși niciodată în Ardeal, când ajungeai la mare aveai ocazia să constăți că în țară există și români care vorbesc ungurește. Unul din zece - maxim douăzeci de români vorbea ungurește. În eșantionul românilor aflați la mare, regăseai și procentul de belferi ai regimului, cei care-și puteau permite, de exemplu, o seară la Melody - Bar în Mamaia. ^ași exemplele pot continua.

Ce se întâmplă azi ? Ei bine, tot prin exemple, aflați că Melody - Bar nu mai funcționează, doar printr-o minune auzi pe cineva vorbind ungurește, iar oamenii care-au făcut ceva bani nu-și pot permite să-și bată joc de ei pe litoralul românesc. Dacă ar fi să luăm de bun eșantionul de români ce-și petrec concediul la mare, ar însemna, tot de exemplu, să concluzionăm că în România proporția argeșenilor este de peste 25%.

Am mai putea remarca că în România unul din zece, douăzeci este bișnițar de valută, că la 20 - 30 de români unul fură portofele și așa mai departe.

Revenind la argeși, pentru că sunt de-ai noștri, motivul prezenței lor masive pe litoral este datorat uzinelor DACIA. Nu-și mai poate permite aproape nimeni în ziua de azi să achite integral un bilet la mare. Există însă forma de subvenție ce se acordă mai ales de către întreprinderile de stat, fie ele cu profit sau nu. Uzina Dacia deține de departe ponderea majoritară în acordarea unor astfel de subvenții. Problema este dacă de aceste subvenții beneficiază cu adevărat turistul sau prestatorul de servicii.

Că serviciile pe litoralul românesc sunt mizerabile, că jaful este la mama lui, este de notorietate. În paranteză fie spus, acesta este și motivul pentru care ungurii din Ardeal preferă Balatonul sau rude din Ungaria, iar cei care au reușit să strângă ceva bani își fac concediile cheltuind mai puțin decât în țară, în Grecia, Turcia, Italia, oriunde în altă parte în Europa. Ei, prestatorii de servicii de pe litoral știu că bieții turiști nu au achitat decât cel mult 50% din bilete. Ei știu că diferența este suportată de întreprinderi. În cazul argeșenilor, în proporție de 90% de uzina Dacia. Cum spuneam, serviciile sunt execrabile. Dar turistul se bucură de aceste servicii pentru că el își face socoteala că a plătit doar jumătate din preț.

Așadar, iată un factor psihologic speculat la maxim de jigodiile din turismul românesc. Acesta este motivul pentru care mă întrebam mai sus, oare pe cine subvenționează întreprinderea ? Iată un fenomen tipic nenorocitei perioade parcă nesfârșite de tranziție în care moșăie românii sub imnul post - decembrist „Deșteaptă-te române”. Oare se vor mai deștepta românii vreodată? Semne de trezire nu se întrevăd. Ne îndreptăm spre o colonie în care cei apși de muncă vor supraviețui, însă la cheremul stăpânilor. Dea Domnul să fie vorba despre o „insolație” trecătoare pe care „am prins-o” în această vacanță. Dar tare mă tem că sunt sănătos - tun...

Americanii au șansa istorică de a scăpa de muncă

Americanii sunt în delir. Zeci de mii de oameni au lăsat de izbeliște munca și au ieșit pe străzi fluturând steaguri găurite, frumos vopsite în culori vii: albastru, galben și roșu. Copiii joacă șurca pe terasele zgârie-norilor. Adolescenții bat pîteni în sârbe românești, umplând până la refuz discotecile. Fermierii s-au prins în hore câmpenești umflându-și burțile cu mititei și bere. Perinișca face deliciul stewardeselor. Restaurantele sunt luate cu asalt de către americanii pofticioși, consumându-se tone de mămăligă cu sărmăluțe. În metrouri se fură portofele după datina românească. Casele de schimb valutar s-au închis. Americanii preferă lei la negru în tradiția din spațiul carpato-dunărean. Femeile fac coadă la vize pentru Turcia. Bărbații americani bat la neveste ca la fasole. Toate firmele de telefoane s-au pricopsit în aceste zile, încercând notele telefonice după modelul românesc. Americanii aruncă gunoaiile direct din balcoane, în „pungi de-un leu”. Așaga face ravagii în rândul înalților funcționari de la Casa Albă. În toate statele au apărut aurolacii, niște copii extrem de simpatici care răsar ca ciupercile din canalele marilor metropole. A înnebunit America ! O explozie de fericire a cuprins întreg teritoriul Statelor Unite. Toate posturile de radio și televiziune transmit non-stop știri de pe

parcursul vizitei președintelui american la Cotroceni.

Vizita șefului de la Casa Albă în România reprezintă o premieră istorică. Președintele României l-a primit, în sfârșit, pe președintele american la Cotroceni!

Americanii și-au pus mari speranțe în această vizită. Ei cred că a sosit momentul să scape de muncă. România reprezintă o șansă istorică. Mâna întinsă de români este pentru americani un balon de oxigen așteptat de zeci și zeci de ani. „În sfârșit vin românii!” În piepturile a milioane de americani bate acum o singură inimă. O inimă românească !

La sfârșitul săptămânii sunt așteptate concluziile vizitei de la Cotroceni. Deocamdată, potrivit părerilor unanime ale analiștilor străini prezenți în România se dă ca sigură intrarea americanilor în primul val care se va ridica la țărmul însoțitului litoral românesc. Apoi se pronosticează obținerea unui ajutor umanitar, constând într-un TIR plin cu izmene rupte în fund „Made in Rumenien”. Americanii mai speră în liberalizarea corupției și atragerea de noi investitori de la București pentru punerea cât mai grabnică pe butuci a obositei economii americane.

Oricum, succesul vizitei de la Cotroceni este unul istoric. La ultima recepție dată de boss-ul de la Casa Albă în salonul celebrei braserii „La reforma pe pâine”, au fost invitați mai mulți oameni de afaceri americani cărora li s-a atras atenția la modul cel mai serios să-și bage mințile în cap și s-o lase dracu' de muncă cinstită, atâta timp cât se poate și altfel. Pentru mâine este prevăzută o nouă recepție dată tot de președintele american pe banii poporului muncător de floricele, la care vor fi invitați și niște români pentru un schimb de experiență în domeniul saltului cu comisionul din elicoptere militare. Este prevăzută și o demonstrație care se anunță extrem de interesantă.

Gata. Nu vom mai reveni cu amănunte.

Imprevizibilul - arma secretă a românilor

În România totul este imprevizibil. Piața funcționează după reguli cel puțin ciudate. La noi nu Ține să promovezi un produs după criterii exersate în economiile dezvoltate, așezate. Nu poți transmite mesaje „tip vest” unei populații de „tip est” !

Tot referitor la economic, de exemplu, dacă urmărim piața autoturismelor, nu veți putea găsi nici o explicație a fenomenelor de fluctuație a cererii. În acest sens este interesant de urmărit și piața neagră, acolo unde există.

Imprevizibilul stăpânește parcă totul. Înainte de 1989, piața românească absorbea un număr impresionant de aparate video, comparativ cu oricare altă piață din occident. Acum, în anii '98, când sărăcia bântuie în lungul și în latul țării ne-am transformat într-una din cele mai bune piețe pentru producătorii de celulare! Cei de la GSM au recunoscut că vânzările lor au întrecut orice așteptări.

Imprevizibilul domină și piața de capital. Dacă ar fi să ne luăm după datele de la Bursa de Valori sau de pe piața extrabursieră ar însemna să credem că în România vine, inevitabil, un război sau se dă, oricum, ca sigur, un cataclism.

Da' de unde ! Pare inevitabilă prăbușirea pieței de capital, dar să nu uităm că suntem în România.

Așa că, din acest punct de vedere, sunt optimist.

Politica românească se scaldă de asemenea în aceeași parametri ai imprevizibilului. Uite, a venit președintele din SUA și, după modelul politicianilor americani, a ieșit pe stradă, la o halbă de bere, împreună cu primarul Bucureștilui, fără gardă, fără mașină, bătând șteargă pe străzile capitalei. Aiurea, și-a consumat energiile degeaba. Nu Ține la români. Efectul poate fi chiar invers! Poate că dacă l-ar reclama doamna Zoe Petre de hărțuire sexuală, s-ar mai îmbunătăți coeficientul de popularitate al președintelui. Dar nu e nimic sigur.

E tot o nebunie în țara asta. Îmi amintesc cum am asistat la modul în care a câștigat alegerile un fost lider de sindicat de la o mare uzină din Argeș. l-a strâns omul pe toți votanții într-o sală mare și le-a spus că el, la viața lui, a făcut și pușcărie. A izbucnit sala în aplauze. Când le-a spus că a bătut și-un milițian, sala era deja în delir. A câștigat detașat alegerile. Ce părere aveți ?

Imprevizibilul este cheia succesului la români. Aceasta este arma secretă cu care răzbatem în tunelul timpului. Vai de mama noastră de românași oropsiți de soartă să ne ducem traiul aici, în acest spațiu carpato-dunărean, din al cărui pământ pășnește, imprevizibil, bogăția veșnică, viața fără de muncă și traiul pe vătrai !

Mama lui de imprevizibil !

Din gre^oeală în gre^oeală spre victoria finală

Câscăm gura, ca pro^otii la isprăvile lui Clinton. Parcă dacă Bill cel mare i-ar fi pătat rochia Monicăi cu dulceață sau cu mămăligă, noi, românii am fi dus-o mai bine sau mai rău. ^ai, dacă uităm de povestea lui Bill, câscăm ochii, tot ca pro^otii, la niscaiva telenovele, căutând traiul pe vătrai pe HBO sau prin programele de ACASĂ. Avem acum ^oi Generație PRO, numai bună pentru schimbul de mâine... noapte. Păcate amărâte. Parcă-am fi drogați. Ne-am băut cernelurile la f.f. ^oi a dat amețea în noi, de nu mai putem fixa ochii nici pe Constituție, nici pe vreun „art.” de lege ^oi, mai ales, nici măcar pe lista locurilor de muncă. În acest timp, vârfurile, ăia cu hăpurile de la boi, trag cărușă lui Decebal ^oi a lui Burebista, care hâis, care cea. Hai să vă dau un exemplu pe această chestie. La „Justiție” e un liberal. Băiat de^otept, liberal la minte ^oi la manageriat, ^oi-a tras omul pentru justiție ni^ote salarii ceva mai decente. Nu de speriat, dar, oricum, mult mai mari decât ale altor bugetari. La Poliție, adică la „Interne”, e un părănist. Bătrânul se dă cinsti^o. ^ai chiar este, dar asta nu înseamnă că e ^oi bun. Ba e chiar rău la mașe, de nu se poate. E atât de rău, de-i pedepse^ote în primul rând pe ai săi.

^ațiți ce salarii au poliți^otii ? Sunt vai de mama lor !

Or fi printre ei destui nesuferiți, mitocani, nepregătiți profesional, dar una peste alta, Poliția a cam ajuns de răsul Guvernului. ^ai atunci, cum să le ceri să fie zmeii-zmeilor, paraleii-paraleilor, păzitori ai cetățeanului de rând sau de oriunde? Dă bine treaba asta pentru țară? N-a^o prea crede. Haosul pleacă ^oi de aici. Dar hai să mergem mai departe. La „Apărare” e un democrat. Se dă ăsta de ceasul morții să ne răcorească la elicele Bell, de-și vine să-i plângi lui Dăianu de milă. Fiecare cu ce-l doare. Mai avem un părănist la S.R.I. Băieții ă^otia sunt mai secreto^oi. De la ei nu ^otim prea multe. Dar nici ei nu cred că pot afla ceva de la alții.

Vedeți ce frumoși sunt munții noștri, ce trecut gloios avem ^oi ce lupte mărețe avem de dat pentru a ajunge pe culmi ^oi mai înalte ? ^ai ce viitor luminos ne paște !

La Paștele cailor.

Ce monștri bântuie națiunea română ?

Trăim vremuri atât de tulburi încât parcă nimic din evenimentele ce se derulează printre noi, nu mai surprinde. O stare generală de blocaj, de perplexitate, a cuprins românii în general și mai ales pe cei care nu trăiesc în Ardeal ci pe aici, mai aproape de Balcani, din care ne tragem ceva sevă.

Marko Bela, recunoștea într-o emisiune televizată, în fața a doi ziariști români, că UDMR - ul n-ar prea avea o doctrină politică specială, pentru că, la urma urmei, în UDMR se află oameni de diverse culori politice. În rândul maghiarilor străni sub cupola UDMR -ului se află și curente de stânga, și de centru, și de dreapta. Așadar, UDMR - ul, cum oțiam de altfel, nu poate fi catalogat ca un partid politic și, totuși, pe firmamentul politicii românești funcționează ca un partid! În timp ce românii se ciondănesc pe te miri ce, iar sărăcia amenință cu dezintegrarea națiunii, ungurii își văd de treaba lor, punând la spate orice necaz al țării. Greșeala istorică a partidelor românești care au acceptat să guverneze alături de UDMR s-ar putea să ne coste mai mult decât toate războaiele în care a fost implicată România de la Burebista până la Constantinescu. Dascălii noștri ies în stradă, împinși de goliciunea sacului bugetului, sac de unde s-au mai găsit în schimb ceva parole pentru o „universitate multiculturală” cu predare în limba maghiară !

Iugoslavia nu mai există ! Chiar „Jurnal PULS” a publicat în cadrul unui amplu serial cu dezvăluiri ale fostului prim ministru, Nicolae Văcăroiu, o afirmație potrivit căreia, asupra României s-au făcut și se fac presiuni în vederea unei federalizări... După Iugoslavia urmează România ! Se precipită evenimentele negre în Balcani. „Kosovo” s-ar fi putut numi foarte bine și „Harghita” sau „Covasna” ! Dar ce ne pasă nouă, regășenilor? Noi ne consumăm energiile pentru a ne discredita reciproc. Nu mai prididim în a arăta cu degetul în stânga sau în dreapta la paiul dintr-un ochi sau altul. Ne-astupă gunoaiile, ne sufocă mizeria din cartiere, ne bălăcim în imoralitate, dar suntem al naibii de critici și oțim mereu cine e de vină pentru un neajuns sau altul. Așteptăm să ne pice din cer o echipă de salvare, cu... colaci cu tot, care să ne scoată la liman ? De venit ceva ajutoare, au venit. Ași urmărit pe TVR 2, săptămâna trecută, o emisiune în care moderator era Vartan Arachelian și avea ca invitați doi români? Unul era director al unui important ziar românesc. Al doilea, era un individ cu față de maimușoi, tot director, dar la un ziar care apare în SUA, ce-i drept, tot în limba română. Tema lor a fost, nici mai mult nici mai puțin decât reabilitarea trădătorului de neam Pacepa, fostul general din securitatea română, care a băgat în beznă o Românie și-așa slăbită de un regim imbecil la care era supusă. Dar indiferent în ce regim politic ne-am fi aflat, trădarea e tot trădare ! „Pacepa - erou național!” - astea sunt vremurile pe care le trăim, frați români! Iar noi stăm ca niște blegi la taifasuri interminabile pe banca din fața curșii nemăsurate, înghițind praful infect lăsat în urmă de trecătorii cu ifose de capitaliști atotțiutori. „Calea pe care am început trecerea de la socialism la capitalism este complet greșită”, spunea un ziarist român, care întâmplător este chiar de la noi, din Argeș. Nu are dreptate Gheorghe Smeoreanu ? Eu zic că da, chit că nu e singurul care spune acest lucru și nu e nici primul.

„Neamestecul în treburile interne” - era sloganul fostului dictator. Cu acest slogan, Ceau^oescu a reu^oit să enerveze pe toată lumea. Din nefericire cel mai rău s-au enervat chiar românii, cu care nu a putut comunica niciodată. Nefericită soartă a avut Ceau^oescu, dar ^oi mai nefericită soartă are această țară, în care ridicăm statui pe sezoane, ridicăm osanale la comandă, facem eroi la ordine ^oi... ne dăm jos pantalonii în fața primului investitor străin excitat de munșii de cârnați printre care curg râurile de lapte ^oi miere, pe lângă garduri de floarea - soarelui...

Ce frumo^oi suntem noi, românii, că mor de dragul nostru toți magnașii lumii pregătiți să ne cârpească buzunarele în care nu ne mai încap salariul de pe o lună pe alta... Ne-am culcat pe-o ureche mândrindu-ne că suntem cei mai inventivi din lume, cei mai inteligenți, cei mai harnici ^oi cei mai dați în aia măsii...

Suntem pe dracu'! Priviți în jurul nostru ^oi vedeți cum se fură la stat. Cum î^oi sparg capetele rudele sau vecinii pe o bucăpică de pământ... Cum se sparg familii pentru... o raită la turci... Cum se prostituează ^oi cum consumă droguri tineretul scăpat practic de sub orice control educațional. Bani, bani ^oi iar bani ! Toți vrem bani, dar repede ! Am mai spus-o: ne cântă „de^oteaptă-te române !” la TVR ^oi-n culcare ^oi-n scolare, iar noi continuăm să dormim. Ne lipsesc liderii în toate domeniile. Oamenii ar vrea să muncească, dar nu ^otiu cum ^oi unde să o facă. Românii ar vrea să scape de hoși, de nemernici, de trădători, dar le lipsește liderul care să-i învețe, să-i organizeze să facă acest lucru ! Asta s-a ^oi vrut, cred eu, adică să se creeze o stare generală tulbure, numai bună pentru a-^oi face mendrele du^omanul nașionii române, prin ceața densă ridicată ca o cortină între rașione ^oi tâmpenie.

^atim toți că somnul rașionii na^ote mon^otri, dar nu prea ^otim să dibuim mon^otrii care bântuie peste nașia română ! Asta e.

Cum se cere votul la români

Recenta campanie electorală pentru ocuparea locului de primar în Bucure^oti a demonstrat modul în care frunta^oii politici ai zilelor noastre gândesc despre alegători. Nu pot să mă pronunț exact, dar bănuiesc că partidele politice au oarece metode prin care iau pulsul alegătorilor ^oi, în funcție de rezultatul acestor teste, acționează asupra electoratului pentru a-l atrage. Forma diferă, evident, de la un partid la altul, dar conținutul este cam acela^oi.

Vom face o analiză a mesajelor transmise de câțiva dintre principalii candidați ^oi cred că putem trage iute concluzia potrivit căreia, ace^otia, aproape în exclusivitate, sunt convin^oi că au de-a face cu un electorat efectiv idiot.

„Sasu rezolvă impasu'!” A^oa s-a prezentat unul dintre candidați, care se numește Sasu! Rimă de doi bani, mesaj idiot, ca pentru idiști! E clar că partidul acestui candidat a crezut că are de-a face cu un electorat pe măsura sloganului ales.

Un alt candidat a zis că „vindecă ora^oul” având în vedere profesia sa de medic. Dacă ar fi fost, de exemplu arhitect, ar fi spus că va construi un nou ora^o, iar dacă ar fi fost de meserie matematician ar fi rezolvat ecuația cu multiplele ei necunoscute ale tranziției.

Speculații ieftine care, iată că pot prinde electoratul român.

Ia să vină cineva să le spună bucureștenilor că sâmbăta și duminica vor fi obligați să iasă la muncă în fața blocurilor să-și evacueze gunoaiile aruncate pe geamuri de la etaj! L-ar mai alege cineva?

Dar altceva e să le spui că au de-a face cu un om iscusit, băgându-le în subconștient printr-un vicleug că, de fapt, omul iscusit se cheamă Lis! Chestiuni de-astea bin la români. Campania electorală nu este altceva decât o întrecere dintre oamenii care mai de care mai iscusiți în a păcăli alegătorii. Cultura politică în România este la pământ. Ce să mai vorbim de informația economică. Știm cine pe care a mai violat în județul nostru. Știm care cui i-a mai dat în cap cu ceva. Știm care cu cine mai trăiește. Știm dacă vreo găină a făcut vreun pui cu trei picioare. Știm subiectele tuturor nenorocitelor de telenovele. Vedeti ce multe știm? Și dacă avem atâtea cunoștințe, nu este normal să știm și cu cine votăm? Dar ei, cei care cer votul, pentru că știu ce știm noi, cei care votăm, se comportă ca atare. Asta-i, fraților.

Votăm ce merităm și minoritatea, abilă, se face că se supune majorității, foarte democratic și pragmatic - că rimează.

**Dacă România o ține tot așa,
are șansa să devină o Românică,
fostă Românie, viitoare colonie !**

Mlaștina satanică

Să dăm o raită, printre rândurile știrilor din țară. Of, Doamne, chiar ești croit pe granițele actualei Românie? Sau Sarsailă e lăsat să se joace un pic cu noi, iar la sfârșit, după ce i se vor confisca jucăriile și s-o face curățenie pe terenul „Carpato - Dunărean”, ai vreo surpriză pentru români, Doamne? Până una alta, ce se vede cu ochiul liber e dezastru național. După vreo nouă ani de zbateri, nu găsim poarta spre Rai, ci dimpotrivă ne bălăcim în mlaștina satanică pe care ne-au împins-o sub picioare mai întâi ideologiile marxist - leniniste, iar apoi am continuat să ne ducem la fund.

Ruleta rusească

Ia urmăriți pușintel cum stau lucrurile.

În coaliția guvernamentală, unul dă la vâsle, altul găurește barca, altul dă să astupe gaura, altul dă să fure vâslele și uite așa, tot o joacă de-asta băntuie pe acolo, pe sus. Seamănă foarte bine cu „ruleta rusească”!

De unde bani ?

Vedeți ce e în țară ? Dascălii au pus de-o grevă pentru a obține bani, care n-au cum să pice din cer, ci doar din impozite, taxe, și alte daravele de-astea ce ies doar din muncă de pe urma unor produse vandabile ! Ori noi... nu producem cine știe ce nici pentru țară, dar pentru export, de unde ar putea veni ceva gologani din care să mai punem în sacul bugetului.

Derută

Studentii, din care avem, slavă Domnului, mai mulți ca niciodată, au ieșit și ei la grevă! La Brașov, mai deunăzi, salariații au sărit la gâtul directorului de la „Camioane” pentru că s-au trezit fără salarii! Roata de la Brașov, dată de-a dura spre sud - estul țării s-a oprit în curtea Combinatului de la Galați, unde, săptămâna trecută, muncitorii au rămas fără salarii.

De muncit se mai muncește pe ici pe colo, dar ce se produce? Produsele zac, în general pe stoc și se roagă unii de alții să-și cumpere marfa. Cei de la „Camioane” Brașov zic că armata ar trebui să le cumpere mașinile. Cei de la ARO așteaptă același lucru. Și așa mai departe, săraca armată este arătată cu degetul că nu vrea să cumpere una sau alta.

Păi chiar dacă ar avea nevoie de aceste produse, cu ce bani să le cumpere ?

Culmea este însă alta, și anume aceea că noi românii nu prea mai facem nimic de calitate. Toți vrem să cumpărăm produse străine ! Înjurăm aproape orice produs românesc, de pe urma căruia avem numai insatisfacții. Dar tot noi, românii, suntem cei care le facem. Ne împrumutăm în draci politicienii, gândindu-se numai la ziua lor de azi sau de mâine.

Ce va fi cu România peste un an, doi, trei sau zece, nu mai interesează parcă pe nimeni.

Vânzarea s-a făcut de mult

Privatizarea mult trâmbițată întârzie și iar întârzie. Ne-am închipuit că, dacă vom scoate la vânzare marile societăți comerciale, se vor bate străinii ăia cu bani pe ele și că vor veni, ca niște fraieri să ne scoată pe noi din rahatul în care tocmai am intrat până la gât! Unii au zis că nu e bine să vindem la străini, că ne vindem țara !

Păi țara e vândută de mult, mai oameni buni ! Credeți că a avut cineva, vreodată, interesul să ne fie nouă mai bine ?

Nici măcar în statele cu o oarecare independență economică nu ajunge președinte, de exemplu, decât „cine trebuie”...

D-apoi în țărișoara noastră, unde sărăcia a fost întotdeauna dirijată de afară ! Că veni vorba de tema asta, părerea mea este că dacă pentru Iliescu și Constantinescu am mai avut și noi, românii, ceva de spus la vot, pentru următorul președinte, cred că nici atâta nu vom mai avea ce spune. Manipularea românilor a devenit pentru cei interesați o joacă de copil. Totul a fost preparat cu grijă în sofisticatele laboratoare de psihologie „din afară”.

Plictiseala

Democrația este mană cerească pentru pământeni, dar este departe de români. Nu putem vorbi despre democrație într-o țară al cărei popor s-a plictisit să voteze și a obosit să protesteze.

Ne este rușine să folosim cuvântul „patriotism”! Dacă îi criticăm pe UDMR - iști, suntem tratați drept „naționaliști”, care pentru unii înseamnă ceva foarte rău...

Furtul căciulii

Priviți în jurul vostru, mai ales cei care lucați la stat și observați cum vă furați unul la altul căciula, în stil pur românesc!

Furt înseamnă și nemunca ! Dacă vii la serviciu doar să consumi curentul, apa sau impulsurile telefonice, iar la sfârșit de lună mai iei și un salariu, asta nu înseamnă furt, în condițiile în care nu ai produs nimic ? Cam pe aici ne aflăm noi, românii, acum.

Când pleacă cineva de la un serviciu la stat într-un sector privat, i se pare că a ajuns în iad. Nu suntem pregătiți, nici pe departe pentru privatizare !

Suntem în război

Privatizarea înseamnă muncă ! Dar pentru ce suntem noi pregătiți? De ce este România ocolită de marii investitori străini, care au poposit în cu totul alte locuri decât la noi ?

Pentru că România este în plin război. Asta e !

Armele tancurilor inamicului au trecut de mult peste economia românească. Bombele inamicului au fost aruncate deja peste mentalitatea românească. Gloanțele inamicului s-au înfipt prea

mult în demnitatea românească. Părim desculți printre mormane de cadavre. Cadavrele conștiințelor noastre. Încet - încet se alege praful de tot și de toți. N-ai văzut că un dilimache din Ardeal zice deja că ar fi mai bine să trăiască într-o Transilvanie care să nu mai depindă de București ? Ce vreți mai mult ? Pe acest tip îl bagă acum în seamă tot Vestul cel vestit.

Explozia mămăligii

Ce mai la deal, la vale, ni se coace o mămăligă mare, mare de tot, care va exploda curând. Ai, ori ne va rămâne în gât, ori ne deșteptăm pe chestia asta și ne facem curățenie în casă. Tare mă vait că va mai trece mult timp până la deșteptare. În schimb nu va trece mult până la vremea în care vom trece prin culoarul Rucăr - Bran cu pașaport, chiar dacă nu va fi nevoie de viză. Rămân deci la părerea mea, potrivit căreia România este în plin război și suntem gata - gata să ne predăm! Nu prea îmi dau eu seama cui, dar cred că România, dacă o ține tot așa, are șansa să devină o Românică, fost Românie, viitoare colonie !

Părâniștii au dat cu deodorant peste transpirația PDSR-ului. De-aia pute !

Fără o clasă politică matură n-o să ne mai revenim din beția democrației nici cu aspirine FMI, nici cu antibiotice KGB și nici cu laptele gata bătut de la piața occidentului, sub care ne-am deschis larg gura și stăm așa cu ea căscată, doar, doar o mai pica ceva... și dacă nu avem politic sănătos, nu vom avea nici economic pe măsura burșilor peste care se bat câpiva de îmbuibare și restul de foame. Dar hai să intrăm în subiect, să vedem ce politic mâncăm noi pe pâinea tranziției.

Din '96 încoace am pus biciul în mâna unei coaliții care a preluat din mers căruța lui Decebal și Burebista. Eu, unul, n-am votat „schimbarea” așa cum au făcut-o alții, care acum regretă. Dar, eu nu regret că s-a votat așa. Aveam nevoie de o schimbare; lucrul nu s-a întâmplat. La cârma căruței de care aminteam, biciul puterii pocnește ba hăis, ba cea...

Ce fel de schimbare am făcut ? Ne-am îmbrăcat cu haine noi, dar am uitat să facem un duș. și, pentru că miroase a transpirație,

ne-am dat cu un deodorant de import sub braș. Acum nu mai miroase ! Pute. Cam așa stau lucrurile. Avem noi părâniști originali ? Avem noi liberali originali? Pe naiba !

Majoritatea sunt contrafăcuți, precum Țigările și băuturile „fine” de pe piață. De unde atâția părâniști și liberali conservați prin plenare CC ale fostului PCR ?

Mentalitatea unui popor nu se schimbă peste noapte și nici în zece ani. Moralitatea ne lipsește ca aerul. Acesta este motivul pentru care suntem în prag de asfixiere. Avem nevoie de partidele istorice, măcar pentru ideea de moralitate.

Pușinii adevărați români cu mentalitatea neîntirbită de propaganda comunistă, sunt în continuare atât de creduli, de naivi, încât vor fi aspirați de masa nespălaților preiași în '96 și în curând se va alege praful de toate idealurile lor.

Părâniștii au demonstrat că nu sunt mâncători de comuniști, dar au mai demonstrat că sunt foarte nostalgici. Liberalii au demonstrat că pot fi mâncători de părâniști. Aici e clar că este vorba de lipsă de maturitate și din partea unora și din partea altora. Este normal ca în acest context politic să-și facă loc, cu coatele, curențele de sorginte comunistă. Bineînțeles că în timp pot apărea doctrine politice noi, moderne, care peste 50 - 100 de ani să poată fi înscrise pe traiectoria partidelor istorice la români. Dar mai e mult până departe...

În aceste condiții e bine să profităm de moralitatea celor cu tradiție în istoria politicului românesc. Eu încep să-i înțeleg și pe monarhiști cu toate că sunt republican convins.

La noi cearta politică este de tip „mahala”. Riscăm să devenim o țară neguvernabilă. Precedentul este creat deja. Nu în acest fel am trecut la monarhie ? De-aia am puterea să-i înțeleg pe monarhiști.

Să revenim puțin la vremurile noastre. Au tot condus PDSR - iștii. Sub masca unor oameni de valoare, buni profesioniști, ce-

i drept, o mulțime de omacheri, cu carnet de PDSR, au pus mâna pe averi la care nu au visat vreodată. Ți-au tras de la Stat, în curțile lor private, tot ce a fost mai bun, pe nimic.

Așa a început privatizarea. Oamenii de bun simț, educați prin „codul eticii și echității socialiste”, au stat deoparte. Activiștii PCR, cei care au predat mulțimii acest „cod”, au fost primii care, vaccinați cu nesimțire și tupeu, au profitat din plin de cumințenia celor care, de fapt, s-au revoltat în decembrie '89.

După șase ani de îmbuibare, PDSR - iștii au lăsat puterea fostei opoziții. Dar ce fel de putere au cedat? Ei dețin în continuare forța financiară. Ei sunt foarte „plini de ei”. Există desigur oameni de mare valoare printre PDSR - iști. E vorba de excepții. Mă îngrijorează faptul că mulți dintre noi au uitat aroganța fostei puteri. Cu mare ușurință suntem gata să dăm de pământ cu partidele istorice pentru a-i aduce din nou la putere pe îmbuibății și profitorii lui decembrie '89 !

Suntem chiar așa de ușor de manipulat ?

Viza pentru America - o barieră care se ridică greu

America e o țară în care poți învăța foarte multe lucruri. Cum am mai spus, din nefericire, cei care ajung să facă o călătorie peste Atlantic și se întorc acasă, se rezumă la a se da mari că au văzut „zgârie norii” sau alte chestii de-astea care se văd și la televizor. Am să reîncep serialul despre America, așa cum am promis de altfel, cu toate că mă gândeam să renunț.

Pe lângă un mic „foto - reportaj” pe care am să vi-l prezint în acest colț de pagină, vă voi mai spune ceva care pentru mulți o să pară incredibil, dar reprezintă purul adevăr.

Ei bine, ca să vezi America nu-i suficient să ai bani pentru avion și voința de a face această călătorie. Viza pentru SUA se obține foarte greu. Americanii pun niște condiții teribile pentru a-ți acorda viza de intrare pe „pământul tuturor posibilităților”. Nici chiar delegații oficiali nu sunt scutiți de aceste condiții.

Trebuie să demonstrezi că ai un serviciu stabil (carte de muncă) bine plătit. Trebuie să demonstrezi că ai casă proprietate particulară, că ai mașină și orice altă proprietate de pe urma

căreia să reiasă că ai motive să te întorci în țară și nu o să te îmbulzești peste grilele de canal deasupra cărora abia au loc negrii lor să doarmă... Apoi, americanii vor să știe exact ce faci în țara lor. Le dai în scris acest lucru (la Ambasada de la București) dar nu le ajunge. La urcarea în avionul care urmează să aterizeze pe vreunul din aeroporturile SUA, mai dai un interviu. Acolo te întreabă - încă o dată - ce ai de gând să faci în țara lor. Întrebările sună de-a dreptul tâmp și parcă sunt adresate unor handicapați.

De exemplu, delegația care a fost în SUA și din care am făcut și eu parte, a fost formată din 24 de persoane. Toți aveam aceeași destinație. Și cu toate acestea, fiecare în parte trebuia să răspundă la aceeași întrebare: „Dar tu ce cauți în SUA?”.

Bine, la noi a fost un caz fericit pentru că aveam invitația din partea Senatului American.

Să vă spun ceva. Eu, ca ziarist, am fost ultimul care am primit „viza”. Funcționarii de la Ambasada SUA la București mi-au cerut să le dau în scris obiectivul meu jurnalistic. Probabil au avut nevoie de ceva timp pentru a mă verifica în plus.

Asta-i treaba cu democrația la americani ! Dacă nu mă credeți, mergeți la Ambasada SUA și încercați să luați o „viză”.

„erpi”orii de la sân l-au împins pe Vadim pe locul doi în scandalul cu Emil și Rona

Senatorului C.V. Tudor i s-a tras exact de la cei care s-au cuibărit la sânul său deghizați în „erpi”ori trecuți în rezervă. Scandalul cu Rona și Emil nu-i crește cota lui Vadim. Ba chiar s-ar putea să capete niscaiva antipatii chiar și în rândul electoratului său. Nu mai vorbesc de „aparatură legislativă” cuibărit în cele două „camere de comandă” în care se strâng aleși ai poporului pentru gimnastica votului. „„erpi”orii” de care vorbeam știu ei prea bine că moralitatea la români este așezată pe un plan înclinat și aleargă la vale fără nici un pic de frecare. Or, cui să dai de exemplu un act imoral pe care nici măcar nu-l poți dovedi la urma urmei ?

Să așteptăm ca parlamentarii, fie ei și din opoziție, să sară la gâtul președintelui acuzat că s-ar fi dat și el „huța - huța” cu o actriță în balanșoarul de sub balconul lui Cupidon ? Haida-de ! Păi, cine dintre parlamentari, nu visează la o aventură de acest gen ? Și câți n-au trecut printr-o astfel de experiență ? Că ar mai fi pe ici pe colo niște excepții, majoritatea din cauză de vârstă, nu se pune. Același lucru e valabil și la electorat. Am auzit că

există chiar și multe femei care au sărit în apărarea președintelui. Mai ales că, repet, acuzația nu prea poate fi probată. Ion Neguș a făcut, pe această temă cea mai tare declarație, care vine practic în sprijinul celor afirmate de mine. El a spus că nu este o rușine să ai o amantă și că este chiar sănătoasă chestia asta ! Așa că Vadim a pierdut acest pariu în mod sigur. Ce-i drept nu i se va ridica imunitatea, pentru că opoziția are nevoie de Vadim. Deocamdată. Popularitatea lui Vadim va avea însă un pic de suferit.

Din acest scandal, cel mai bine iese actrița Rona care dă bine la bărbății de toate vârstele și care chiar avea nevoie de o astfel de lansare pe piața vedetelor - șoc. Nu știu care-i adevărul în toată povestea asta cu Emil și Rona, dar parcă mi-ar părea rău să nu-i fi făcut nimic Emil... Ronei ! Asta așa, ca chestie...

Tot înainte români ! Ați învins !

Gata cu Măștișorul, ghiociei și de câmpurile unei istorii încheiate. Avem „Valentine's Day”... Punct și de la cap. Românii s-au americanizat. Bine că ne pică măcar Crăciunul în aceeași zi cu a civilizațiilor vestice, în lumea cărora ne-am aruncat cu trup și suflet. Cu picioarele înainte. Ca în biserică, la slujba de trecere dintr-o lume în alta. A drepților. Stăm în aceeași poziție pentru că suntem oare un neam de cosmopoliți fără cultură proprie, fără tradiții proprii, fără istorie? Nu, nimic nu este adevărat din toate acestea. Suntem un pic drogați, un pic adormiți și ne-au luat mințile „gazetele de perete” de peste gardul tradițiilor românești. Trebuie să fim în rând cu lumea bună. Să mâncăm chiftele între două felii de pâine cu susan, să ne logodim de „ziua îndrăgostiților” în ritm mioritic - post reformist, să ne uităm și să cântărim, folosind telefonul speranței al căruie număr începe invariabil cu 8989... și așa mai departe. Tot înainte români! Ați învins!

Ai dracului capitaliștii ăstia, ne-au ascuns ce au exact mai de preț. Munca! Pe asta n-a ginit-o mai nimeni. Noi am făcut revoluția să scăpăm de muncă. Suntem mai omenești. Și tranziția continuă. Trăiască „Ziua îndrăgostiților”, scumpa noastră sărbătoare cântătată prin sângele schimbat prin sala de reanimare.

E vremea de iubire fraților. Suiți-vă pe tunuri, luați-vă biblia și pușca și trageți la rame pentru a traversa balta disperării, mai iute. Spre noi zări. Spre noi culmi luminoase, spre epoca de aur a protoistoriei - post tranziție. Asta-i țara lui Decebal și a lui Traian. Țara lui Remeș și a îndrăgostiților.

Apropo. Măcar dacă politicienii de azi ar folosi mijloace contraceptive. În acest fel am putea privi ceva mai optimiști spre viitor.

Astenia salvează România

Dă să vină primăvara cu nervi și cu tot tacâmul. Ghiocul vopsiți. Mielușei în parc de ghimpi. Și alte năzbâtii specifice anotimpului. Cotele apelor tulburi cresc. Se sparge gheța de la malul de vest. Și răsăritul se face că vine. Aversele de ploaie udă iarbă arsă și roasă și grasă. Și nimănui nu-i pasă. Pe alocuri lapovișă. La munte nori negri. La câmpie vijelie. Și-i dăm cu plâns de astenie. Vântul bate slab până la moderat prin visteriile grădinilor suspendate. Mai dă un pic de grindină. Și un pic de secetă. Mai dă să ningă. Și ne dăm și ne ducem și scăpăm de derdeluș. Că-i anotimpul tuturor posibilităților. Ne punem mărșor-n cui. Și soarele la umbră. Să nu ne ardem de nerăbdarea așteptărilor de zări. Temperaturile cresc până la maxime și aforisme. E tot o primăvară-n vis. Și-i somn-adânc. De somnifere dat. E primăvară-n blat.

S-au îmbolnăvit de astenie politicienii care zburdă pe câmpiile partidelor cu sărituri din lacuri în pușuri și viceversa. Astenia cuprinde mai toată România.

Cântece de dor și of în piept

Recenta scumpire a carburanților a pus, se pare, capac la oala pusă pe foc de către ministrul de sacrificiu Traian Decebal Remeș. Dăm cu toții vina pe acest biet ministru, cu prenume predestinat istoriei moderne a României, care se înscrie în epoca ingineriei financiare, făuritoare de poteci spre prăpastiile cele mai luminate ale viitorului nostru mareș. Dar nu este de vină nici Remeș și nici partidul care tocmai a ieșit în lume. Nu este de vină nici Guvernul care emite hotărârile ce ne tulbură ziua de mâine. Nici Coaliția nu are vină. Ai la urma urmei, de ce trebuie să găsim pe cineva vinovat ?

Are vreo importanță faptul că producătorii de carburanți vând tona de benzină, de exemplu, cu 1.686.570 lei (1.300 lei / litru benzină Premium) păstrând prețul vechi, în timp ce accizele au săltat de la 2.967.920 lei / tonă benzină la valoarea fixă de 5.000.000 lei / tonă benzină ? Ce importanță are dacă TVA-ul aferent crește pe măsura creșterii accizelor ? Ai dacă taxa de drumuri „Băsescu” de 25 % nu s-a modificat încă, ar fi chiar culmea să supere pe cineva. Dar dacă va urca la 40 %, va avea vreo importanță ? Decapitalizarea tuturor distribuitorilor de carburanți prin obligarea acestora la plata diferențelor de accize are vreo importanță ? Nimic nu mai contează ! Ce dacă vor sări în aer toate prețurile ?

Așa le trebuie românilor puși pe distracții, sămbete libere, sărbători religioase și alte chestii de-astea dătătoare de speranțe și performanțe. Da' stau și mai zic, fără să dau cu parul, unde să mai muncească bieții românași, dacă societățile private sunt strânse cu frânghia fiscalității până la sufocare ?

La Stat, continuă să se fure ca-n codrii din poeziile noastre populare. Directorii, politicienii și toți ceilalți români plătiți de la stat se bat între ei, care să prindă un loc mai în fața turmei de oi, gata să-l jupoaie doi câte doi, mereu și mereu pe al treilea, c-așa-i în Miorița noastră cea de toate zilele...

Ai ce neam frumos, deștept și plin de sentimente alese suntem noi românii. Doine și balade „en gros” și „en detail” desfacem pe benzile rulante ale productivității. Versuri de jale și cântece de dor răzbat din piepturile democratice ale bravilor conducători. România e tot o poezie !

Luminișă de la capătul bordelului

Săptămâna trecută am primit la redacție vizita lui Radu Câmpeanu, care a răspuns în acest fel invitației la un interviu. Câpi dintre grangurii din barca puterii sau din cea care a plutit în alte vremuri prin apele din albia guvernării ar fi dat curs unei astfel de invitații ?

De obicei ne confruntăm cu mofturile acestora, oameni învățați ca presa să-i roage frumos pentru a fi băgați în seamă și să le facă nesfârșite temenele în acest scop. Dar asta e o altă problemă asupra căreia voi reveni în amănunt cu altă ocazie.

De această dată doresc să mă opresc asupra unui aspect pe care l-am comentat chiar cu Radu Câmpeanu: servilismul actualei puteri față de tot ceea ce se află în granițele Occidentului, fără nici o ezitare. Așadar, tot ce place „Vestului”, trebuie făcut de grabă în curtea noastră. Fie că „Vestul” vine sau nu la masa noastră, noi trebuie să gătim cu sarea și piperul de import, indiferent de riscul unei digestii mai greoaie sau imposibile.

Așa ne-a învățat „coalitia” că e bine. Așa trebuie să facă și PDSR - ul dacă vrea să ajungă la Putere, ș.a.m.d.

Adevărul este că în această țară nu cred că mai poate ajunge nimeni la Putere fără un sprijin extern. Mai nimic nu se mai poate face în România de azi cu forțe proprii.

Ba, s-ar putea totuși să exagerez.

Punerea pe butuci a industriei și un brânci în forță pentru agricultură precum și un laț la gâtul culturii se pot rezolva de noi înșine, cu mândrie patriotică de rit Mioritic.

Mai are cineva curajul să explice „Vestului” că la noi nu țin una sau alta ? Ne ducem ca pisoi nou fătați, de-a bușilea, într-o direcție tabu, teleghidați de blesteme și obiceiuri interbelice, iar când ne-or da ochii, ne vom trezi cu capul spart de zidul ce se tot ridică între cele două Europe. Dacă e ordin să închidem fabrici - închidem. Dacă e ordin să deschidem bordeluri - deschidem. Chestia cu bordelurile s-ar putea să fie salvatoare pentru economia românească. Pe bune. Doar că prin „Vest”, ceea ce nu prea știu mulți, salariatele acestor instituții de prestat servicii pentru cartiere, sunt importate de obicei din lumea a treia. La noi se va lucra cu marfă indigenă și clientela o să fie, gârlă. Să vedeți ce redresare va suferi balanșa de plăți a României ! Crește dolarul, crește și venitul „prestat” prin casele de toleranță. Asta e o treabă bună, dar să avem grijă ! Ni s-a furat nouă Revoluția ! O putem păși și cu prostituția, dacă nu suntem vigilenți. Până una - alta, țineți post frați români și argeșeni de pretutindeni, că mai e un pic și vine Paștele. Pregătiți-vă să mergeți să luați lumină, că pe „luminișă” am angajat-o la capătul... bordelului.

N-avem bani, n-avem valută, Occidentul să... ne-ajute !

Se întoarce Pacea cu pacepamobilul vremurilor...

Abia - acum, după 10 ani de la topirea „cortinei de fier”, m-am prins că eu că România a fost pusă pe o masă de operație unde încet dar sigur, mai cu anestezie, mai fără, s-a purces la extirparea coloanei vertebrale. Pentru că vremurile sortite acestei zone geografice, unde ne-am încâpâșnat să ne păstrăm identitatea, ne sunt atât de ostile, încât conștienți sau mai ales nu, începem să trăim experiența unei colonii, care, mascat, se numește încă România. Stăpânii nu ni s-au înfășișat concret, pentru că aș-i monden.

Am să încerc să explic ce m-a determinat să trag această concluzie, care este bineînțeles subiectivă, și bine ar fi să mă înșel, dar mă tem că am mirosit bine starea de fapt.

Pe fugă, vă reamintesc că din '90 încocoace, brusc, cu o viteză uluitoare, am fost injectați cu virusul degradării morale. Am scăpat de microbul comunist, de o nenorocită de dictatură și, am intrat aparent într-o lume liberă, dar prăbușindu-ne după scheme matematice, din punct de vedere economic. Mai pe românește am scăpat de „dracu” și am dat de frate-său, „lacu”.

Noi nu am fost în stare să ne revoltăm singuri în '89. Așa e părerea mea. Noi doar am răspuns la reacția declanșată de un catalizator din afara spațiului românesc. Altfel nu se explică ușurința cu care, cei care au urcat pe scaunele puterii ne-au dus

în prăpastia economică din care nu mai putem ieși singuri prea curând. Producem energie electrică mai mult decât putem consuma ! Industria a picat iremediabil. Agricultură a fost biciuită cu o lege care a ras fostele CAP-uri, pentru că exista pericolul ca oamenii să se deștepte și să-și administreze proprietățile cuprinse în aceste forme de asociere care se numeau CAP-uri, așa cum se numesc și azi, în Franța de exemplu. Învățământul, sănătatea, cultura, au fost măcinat de recesiunea economică și haosul din aceste domenii s-a întins peste România provocând pagube, mai ceva ca un război. Promiscuitatea e la modă. Neîncrederea în aproapele tău și invers, ura, intriga, lipsa de credință cutremură națiunea în lung și în lat.

Cel mai diabolic plan, care va zdruncina ultima zvâcnire de trăire a poporului român, este cel potrivit căruia, războiul psihologic trebuie amplificat între „soldații” națiunii. Este vorba de măcinarea serviciilor secrete românești.

Orice țară, mai puțin coloniile, are un serviciu de informații, mai puternic sau mai slab, care slujește interesele statului respectiv. Fără un astfel de servicii, SUA n-ar fi reușit în veci să dea de pământ cu „ursul” care sforăie la Moscova.

Fără astfel de servicii, SUA, n-ar fi ajuns să se încoroneze cu titlul de „jandarm al lumii”, în fața căruia nu mai poate sufla nimeni. Noi, nici atât! Pentru mine, semnalul cel mai clar, care conturează ideea de colonie, țară fără coloană vertebrală, a fost dat de procurorul general al României. Declanșarea procedurii de recurs în anulare pentru generalul Pacea, cel care a trădat nu numai un sistem (pentru asta ar putea fi probabil decorat) ci un popor (pentru asta ce pedeapsă i se cuvine?), spune totul despre statutul pe care îl are România la ora actuală pe harta politică a lumii.

Cine poate avea influență asupra procurorului general al României? Doar președintele țării. Neoficial, bineînțeles.

În mod sigur, procurorul general al României, nu ți-ar fi permis, de capul lui, doar că a primit niște plângeri de la vreo trei cetățeni, să declanșeze o astfel de procedură ce tinde spre reabilitarea unui trădător de neam. E clar, deci, că avem de-a face cu un dictat. Ți-e tot clar este că nu avem nici o soluție de ieșire. Ne vom supune în mod sigur, dar să nu ne creadă pe toți chiar aștia de proști, cei care au hotărât acest DICTAT. Vine „avocatul” trădătorului PACEPA, Sorin Roșca Stănescu, ți ne spune că PACEPA e de fapt un erou pentru că l-a trădat pe Ceaușescu și sistemul său totalitar, ceea ce a contribuit la căderea regimului dictatorial. Păi după logica stimabilului ziarist cu cetățenie română, Sorin Roșca Stănescu, toți cei care au avut o carte de muncă pe perioada regimului Ceaușescu și au produs ceva în această țară, pentru acest popor, sunt niște trădători, pentru că au muncit în slujba lui Ceaușescu! Țăntia ar fi adevărați trădători, după logica SRS!

Păi dacă e așa, hai fraților să ne tragem toți câte un glonț în cap, să acceptăm că trebuie să fim executați cu demnitate!

Premeditat, se tot vântură prin Parlament, ultimele amendamente la Legea cu informatorii! Pacepa, sub conducerea căruia au fost racolați acești informatori nenorociți, va fi reabilitat, și scos probabil erou național, iar informatorii vor fi puși la zidul mizeriei morale și își vor face pantofii cu ei restul de neinformatori, care rămân „curați, luminați, ca de Maica Precista lăsați!” Hai că e un sictir în țara asta de-și vine să-și bagi picioarele în ea de democrație, dacă așa arată ea, pe corecte.

P.S. Din ce în ce mai mulți dau vina pe actuala Coalitie pentru toate relele de la guvernare, uitându-se faptul că PDSR - ul este cel care a ridicat mînea la fileu acestei echipe „de decizie”.

Copiii din țara lui BUG MAFIA

Folclorul românesc a avut un pronunțat caracter amoroș. Dragostea era cântată în fel și chip. Și ce nu putea fi cântat răsuflet prin bancuri.

Nevoia de satiră părea că este ca un „drog” frumos, specific neamurilor inteligente. M-am referit deja la trecut pentru că - gata, fosta-i lele cât ai fost... sau dacă vreți, fuse, fuse și se duse...

„La marginea râului/Foc și plată drumului” - texte decente, care duceau cu gândul la dragostea visată și în culcare și în scolare de români, au fost înlocuite cu mășcări pentru care și bulibașii de la Bolentin și-ar fi bătut copiii cu basca în fața cortului pe alte vremuri. Acum e vremea BUG - Mafia.

Acest gen de „muzică” nu putea fi imaginat nici de vârcolacii chinuși de slujbele de la Cotmeana. Și, totuși, se întâmplă ! Nu mă dau eu mare critic muzical și, la urma urmei, nici nu mă leg de muzică, însă genul „BUG - Mafia” nu-mi sugerează altceva decât un șir de mitinguri cu instigare la promiscuitate pe aceiași, și aceiași, note muzicale, de la o „melodie” la alta. Problema este a mesajului transmis prin texte. Ați ascultat vreodată „versurile” pe care copiii dvs dansează ?

Orice om sănătos și cu ceva simț al umorului gustă un banc mai fără perdea sau chiar de-a dreptul porcșos. E ceva firesc,

mai ales că bancurile de acest gen nu se spun decât în cercuri închise. Ei bine, „mesajele” cântecacilor (scuzați-mi expresia) din ziua de azi, depășesc toate granițele umanității, fiind transmise la scenă deschisă inclusiv prin posturi de televiziuni naționale !

Dați-mi un exemplu similar din orice altă țară cu popor sănătos de pe această planetă și eu mă declar handicapat, fără puterea de a pricepe noua artă muzicală pusă pe texte de BUG - MAFIA !

Halal muzică, halal texte, halal popor !

Pregătiți-vă, oameni buni, copiii, să fugă din această țară blestemată !

Acesta este cursul, aceasta este albia

Visul greilor pământeni europeni a fost și rămâne acela al desființării granițelor. Nu la propriu, ci doar în sensul realizării unei comunicări economice (că economicul e baza...) pe un front unitar, controlul general fiind asigurat de arhitecții acestui vis, care a început să se vadă cu ochiul liber, conturându-se ca o realitate. Cu pași mărunți, dar siguri.

Una dintre ipoteze zice că „vina” pentru acest scenariu, care se joacă la scenă deschisă în zilele noastre, ar fi al masonilor. Dumnezeu, conform precizărilor din Cartea Sfântă, a împărțit lumea pe națiuni, atunci când „s-a prins” că cei făcuți „după chipul și asemănarea sa” au început construcția turnului ce avea să rămână în istoria omenirii sub numele de Turnul Babel. Oamenii vroiau să ajungă, prin căpărare, pe acest turn, la Ceruri, spre Dumnezeu. Este vorba, bineînțeles, despre o metaforă biblică, plină de tâlc. Așadar, e clar că nimeni nu-și poate propune și cu atât mai mult este absurd să se poată pune în practică vreun proiect de tergere a granițelor națiunilor.

Națiunile sunt clădite din aluatul frământat de Creator, de Cel Atotputernic și e clar că e vorba de o lucrare „bătută-n cuie” ca să mă exprim în termeni pământești. În aceste condiții, proiectul ce vizează desființarea granițelor economice a întâmpinat și întâmpină mari probleme.